

Kremmer Dezső a Fővárosi Könyvtár igazgatója meghalt

— A Magyarság tudósítójától —

A magyar tudománynak nagy halottja van: meghalt Kremmer Dezső, a Fővárosi Könyvtár igazgatója, a magyar könyvtörténet leglelkesebb művelője, a régi Pest-Budára vonatkozó irodalom legalaposabb ismerője. Örökké könyvtára eszöndes magányában buvárkodó tudós kezéből hullott ki a toll és korai elmulásának tragikumát csak fokozza az a körülmény, hogy a régi, eltűnt magyar műemlékekről készülő hatalmas munkáját, amelyhez évek óta fáradhatatlan szorgalommal gyűjtötte az anyagot, nem fejezhette be. Évtizedekre számított még, hogy gazdag tudományos programját megvalósítsa és reménykedett is utolsó percéig, hiszen a betegséget csak hirből és könyvekből ismerte s mégis az alattomos kór megmérgezte a vérért és hosszas kinszenvedések után ma éjjel kioltotta nemes életét.

Kremmer Dezső öt évvel ezelőtt, negyvenéves korában, került a Fővárosi Könyvtár élére. Beérkezett, de a beérkezés az ő számára csak újabb tudományos és irodalmi kötelességeket jelentett. Ki ne emlékeznék a mult év őszén, az Iparművészeti Muzeumban rendezett könyvkiállítására, „A magyar szépliteratura virágoskertjére“, amely Bessenyei-től Adyig mutatta be a legteljesebb magyar irodalmat első kiadásokban és pár évvel ezelőtt a régi Budát és Pestet ábrázoló metszetek kiállítására, amelyekhez teljesen egyedül, a saját kutatásai és ismeretei alapján hordta össze az anyagot.

Gazdag élete munkájából kiemelkedik Apácai Csere János, a fővárosi színművészet multja, a Marastoni-féle első pesti festőiskola, felsőolaszországi városi muzeumok és a székesfővárosi Muzeum, a Pest-Budát ábrázoló régi metszetek, a városi fiókmuzeumok, végül a magyar könyv külföldi vándorutjáról a Magyarság Évkönyvének 1926-iki kötetében megjelent tanulmánya, stb., stb., amelyeket egyaránt maradandó értékeké emel az adatok gazdagsága és — kidolgozás művésziesége.

Azok közé a szerény, visszavonultan dolgozó tudósok közé tartozott, akik nem maguk hirdetik harsonával saját nagyságukat, hanem megvárják, míg mások elismerik őket. Távoltartotta magát minden irodalmi kottériától, ennél fogva nem vett részt azokban a „kulturpolitikai“ mozgalmakban, amelyeknek célja egy-egy vetélytárs félretolása, vagy valamely jóbarátnak árkon-bokron keresztül fölszínre emelése. Viszont ennek köszönhette azt is, hogy nem voltak ellenségei és érdemeit egyhangulag elismerhette a főváros, amikor 1921-ben az ország leglátogatottabb és a Nemzeti Muzeum után a leggazdagabb könyvtár, a Fővárosi Könyvtár élére állította. És a főváros közönsége méltán adózik hálával emlékezetének, mert azt a tulzó radikális szellemet, amelyet a Fővárosi Könyvtárban Szabó Ervinnék honosítottak meg, gyökerestül megváltoztatta és a könyvtár szellemi fegyvertárát sikerült a nemzeti eszme szolgálatába állítania.

Mint adminisztrátor, bölcsen és mindig higgadtan intézte a mintegy százhusz alkalmazottból álló nagy szervezet ügyeit és nincs alárendeltjei között egyetlen-egy sem, aki a legesekélyebb keserűséget is táplálta volna irányában. Szerénységére és baráti hűségére jellemző, hogy amikor 1921-ben az igazgatói szék betöltése szőnyegre került, mindent elkövetett egyik kartársa érdekében és hogy mégis őt választották meg, azt csak annak köszönhette, hogy az illető kartárs viszont az ő érdekében harcolt, talán elkeseredettebben, de mindenesetre eredményesebben, mint Kremmer.

Kremmer Dezső öt héttel ezelőtt betegedett meg. Ekkor felvételte magát a Rókus-kórházba, ahol megállapították, hogy májtályog fejlődött ki, amelyet Hüttl professzor június 3-án megoperált. Állapota a műtét után sem fordult jobbra és ma éjjélkor elhunyt.

Halálát apósa, Balla Lajos, a régészet avatott mestere, felesége Bella Margit és két kisleányán kívül nagyszámu rokonsága gyászolja.

Temetéséről még nem történt intézkedés.